

Els amics de les arts del cant



Darrerament s'han presentat en societat tres agrupacions de melòmans gironins: la Societat Händeliana de Girona, la Societat Wagneriana de Girona i els Amics de l'Òpera de Girona. Aquesta darrera està encapçalada sobretot per cantants que de fa temps malden per crear un espai dinamitzador de la lírica en les nostres comarques: Òscar Bonany, Sandra Codina, Montserrat Comadira, Montserrat Cristau, Albert Deprius, Laia Frigolé, Mariona Ginès, Rimma Khismatullina, Jordi Mas, Gina Reyner, Sonia Rodríguez i Susanna Delsaz, protagonistes del concert de presentació de l'associació. Tots ells han après que la seva professionalització, ara per ara, no passa per les comarques gironines, de manera que totes tres agrupacions tenen com a mínim un objectiu en comú.

El temps de les querelles ja ha passat, de manera que entre els admiradors de Wagner i els de Händel hi ha una relació fluida i cordial. No hi ha gaires precedents gironins de reivindicació de Händel, però sí de Wagner, bandera de modernistes que s'acarnissaren amb les versions que van arribar a Girona a principi de segle: «Una cosa dolorosa», es queixaren del *Lohengrin*

arribat el 1907; «Aquí s'assassinà Wagner», proposaven com a làpida al Teatre Municipal, per recordatori del *Tannhäuser* del 1914. Siguin wagnerianes, siguin händelianes, avui dia aquest tipus de societats semblen ressuscitades d'altres èpoques. Així, al seu sopar de presentació, els membres de la societat Wagner –que hi van acudir ben empolainats– van reivindicar també les bones maneres, com si fossin uns valors especialment wagnerians. Encara que tinguin Facebook, bloc, web propi o tot alhora, i s'aprofitin així de la lleugeresa del nostre viure en xarxa, hi ha en totes tres associacions una certa reivindicació de les formes clàssiques de sociabilitat: trobades presencials, àpats i concerts, presentació pública en els mitjans, ganes d'inserir-se en el teixit ciutadà. M'és difícil d'imaginar unes aspiracions similars en una hipotètica Societat Iron Maiden de Girona, per exemple, tot i que els suposo el mateix fervor i potser tants o més adeptes.

Una altra qüestió és per què Händel i no Bach, per què Wagner i no Verdi. O Vivaldi, o Arvo Pärt. Els *Messies* participatius, amb una certa tradició a Girona, poden haver influït en la popularitat de Händel; de Nietzsche ençà, Wagner porta associat el segell de respectabilitat aristocràtica. L'un i l'altre mostren la seva bona salut al Liceu barceloní, com a la resta de teatres lírics europeus. Aquestes associacions i els vols *low cost* ens els poden acostar encara més.

La Traviata extraviada

L'interès dels gironins d'avui per l'òpera s'entén encara més si es coneix l'interès dels gironins d'ahir. Aprofitant l'avinentsa dels cent cinquanta anys del Teatre Municipal de Girona, els musicòlegs Anna Costal, Joan Gay i Joaquim Rabasseda han rescatat els avatars de la construcció de l'edifici i de la seva estrena, el 1860, amb *La Traviata* de Verdi, una efemèride gairebé oblidada que ens recorda que el Municipal es va concebre, abans que cap altra cosa, com a teatre operístic, i que la lírica va formar part de la vida festiva de la ciutat amb una preeminència insospitada.